

Capitolul I

1.

Mulți îl întrebau dacă nu era cumva Yurko Banzai¹. Nu, răspundea Yurko Banzai, zâmbind. Nici măcar nu suntem rude – răspundea el imediat, anticipând următoarea întrebare.

Banzai era în anul cinci la Facultatea de Biologie. Fiind printre cei mai buni studenți, fusese trimis să facă practica la un colegiu care ținea de universitate. Să predea biologie la clasele mari. Trebuie să recunoaștem că până când lui Banzai nu i s-a spus cum se numește orașul, nici nu bănuia că ar fi existat. Midni Buky².

Localitatea era foarte îndepărtată, se călătorea două ore și jumătate cu un tren care se oprea la fiecare stâlp, ca un câine spaniel.

Banzai se mută în Midni Buky la sfârșitul lunii august. Închirie o garsonieră într-o clădire veche cu trei etaje. O băbuță – baptistă, înspăimântătoare ca războiul atomic – îl obligă să își facă abonament lunar la *Curierul Baptist* și, în același timp, la ziarul local *Patriot*,

¹ Banzai – strigăt de luptă, folosit de japonezi în timpul Războiului Pacific din 1941-1945, când aceștia atacau cu săbii și pumnale soldații americani înarmați cu puști și mitraliere. Ulterior, aceste atacuri s-au transformat în acte de sinucidere în masă care au servit ca simbol al nesupunerii și curajului spiritului japonez.

² Midni Buky – Fagii de Aramă

unde fiul ei era redactor. Chiar dacă ziarul nu se bucura de o popularitate nebună, se găseau totuși câțiva cumpărători. Revista relata despre ultimele decizii ale consiliului raional, știrile orașului. De asemenea, nu ezita să abordeze și teme nemuritoare, precum violuri, crime, cazuri de corupere ale minorilor și alte povești piperate cu care se delectau pensionarii.

De o săptămână, Banzai lucra la colegiu. Școala începuse pe data de 28, ceea ce, în sine, era un semn rău. (La noi ca la nimeni, bombăneau a nu știu câta oară pe sub nas elevii.) Oamenii deștepti spărgeau lemnele pentru foc și cumpărau lumânări înainte ca acestea să se scumpească brusc, concomitent cu prima deconectare a curentului electric¹. Iarna promitea să fie rece, întunecată și fără speranță. „Cel puțin“, își spuse el, „în Midny Buky nu se oprește apa, spre deosebire de Lviv“.

În fiecare zi, cu excepția duminicii, Banzai ieșea din casă cu un rucsac mare de munte în spate. Deși în ermak² avea câteva cărți, două caiete, o tartină și două mere, nu l-ar fi înlocuit vreodată cu o geantă, cu atât mai mult cu vreo sacoșă. Yurko Banzai credea în sinceritatea vorbelor lui Carlos Castaneda și ale lui Don Juan, profesorul de neuitat al lui Carlos, care sfătuiau să porți totul numai pe umeri.

Cât despre mere, Banzai citise undeva că studenții participanți la un experiment și care au mâncat două mere în fiecare zi s-au simțit mult mai bine, și mult mai inteligenți decât cei care nu au mâncat mere. Acest lucru l-a impresionat profund pe Banzai, întrucât avea o grijă deosebită pentru intelectul său, îl prețuia și îl alimenta cu sânguință într-un mediu favorabil. Dar, în general, el era un tip modest și nimeni (cu excepția unei persoane sau două) nu bănuia simbolismul profund al actului de ingerare a merelor Papirovska³.

¹ Deconectările de energie electrică erau efectuate centralizat cu scopul de a economisi energia. Acestea erau frecvente în perioada de după prăbușirea URSS și a colapsului financiar în care au intrat fostele republici sovietice.

² ermak – rucsac de munte de producție sovietică

³ Papirovska – soi de mere timpurii

2.

Tatăl voia ca fiul să-i pășească pe urme și să devină avocat. Fiul, adică Yurko Banzai, nu voia în ruptul capului acest lucru și decisese, în secret, în clasa a opta, că este *mult mai bine* să fii un profesor de biologie undeva pe la țară decât un notar sau Dumnezeu știe ce fel de monstruozitate de acest gen. Înscrierea la facultatea de biologie constitui prima ruptură *adevărată* în relațiile lor deja tensionate. Toate celelalte se conturază în timpul studiilor, iar acum Banzai se pregătea să meargă la tata și la bunica, doar să își strângă restul lucrurilor personale. Și să nu fie văzut la Lviv până de Crăciun. Sau, și mai bine, până la Duminica Floriilor.

3.

În timpul studiilor sale la Facultatea de Biologie, Banzai ajunse de trei ori la reanimare.

Prima dată acest lucru se întâmplă în primăvara primului an de studenție, când încercase să sintetizeze LSD-25 dintr-un anumit tip de spori ai ciupercii de mușcăi. După ce înghiți ciuperca, Banzai fu cuprins de o amețală puternică. Cel mai apropiat ortac al lui Banzai, Serhiy Mokosha¹, care se recomanda tuturor cu numele Dosci, îl găsi pe Yurko acasă, în bucătărie. Banzai avusese un noroc nebun pentru că uitase să încuie ușa.

Altă dată, în anul doi, cultivă acasă ciuperci mexicane sacre Strofariya, despre care se presupune că ar conține o substanță psihotropă, psilocibina. Experimentul nu avu sorți de izbândă pentru că, în loc de magicele ciuperci Strofariya, creșcuseră niște ciuperci otrăvitoare. După ce a fost resuscitat a doua oară, Banzai, mult timp în sinea sa (și foarte des – cu voce tare), blestema neglijența întregii secții de micologie, a tuturor absolvenților-pendânți și a tuturor femeilor de serviciu.

¹ În mitologia slavă precreștină, Mokosha este zeița maternității, a rodniceii și a ploii. Unii autori o consideră soția lui Veles și o asociază cu lumea de dincolo.

A treia oară îi fu aproape fatală. Se întâmplă chiar după ziua orașului Lviv¹, era în anul patru, când fusese părăsit de iubita lui, Solomia. El înghiți trei minunate exemplare din buretele muștelor, pe care, din nou, îl crescuse acasă, cu spori furați din secția de micologie. Luase de bune cele spuse de soții Wasson, care afirmau că din muscăriță se prepară celebra băutură a indienilor – soma, iar ciuperca poate oferi trăiri psihedelice de neuitat. Dar propria experiență a fost dezamăgitoare – cu excepția unor pete colorate surprinzător de mari, nu a avut alte trăiri halucinogene. Atunci când durerea arzătoare din stomac a devenit insuportabilă, el însuși a chemat ambulanța. Punctul culminant al intoxicației a fost, probabil, senzația cea mai îngrozitoare din viața sa. Avea ametele continue, articulațiile i se răsuceau într-o durere sălbatică, stomacul ardea în dureri toxice și tot ceea ce nu fusese fixat în intestinul său era expulzat afară prin ambele orificii. Nimeni din personalul spitalului și nici rudele (avea doar două – tata și bunica) nu i-au spus vreodată cât de aproape fusese de sfârșit.

4.

Cel mai bun prieten al său, Doșci (Ploaie), studia limitele realității cu ajutorul băuturilor alcoolice, dar acest lucru nu îl împiedica să fie un student de succes. Studia biochimia împreună cu Banzai și ambii se închinau cu respect în fața măreției ciclului Krebs. Chiar plănuiau să publice cărți extrem de valoroase și profunde pe această temă. Banzai vedea deja cu ochii minții cum deschide o carte academică și citește:

Editura Naukova Dumka² pregătește pentru tipar:

¹ Ziua orașului Lviv se sărbătorește în prima sâmbătă a lunii mai. Fondat în 1256 de regele Danilo al Galiției, orașul a fost dăruit fiului acestuia pe nume Lev, în cinstea căruia a și fost denumit.

² Editura Naukova Dumka a fost înființată de Academia Națională de Științe a Ucrainei, în 1922, datorită eforturilor lui Ahatanhel Krymsky, un important lingvist și orientalist ucrainean. Este una dintre cele mai vechi edituri științifice și academice din

Banzai Yu., Mokosha S. – „Ghidul ilustrat al ciclului Krebs în alegorii“;

Banzai Yu., Mokosha S. – „Ciclul Krebs pentru începători“;

Mokosha S., Banzai Yu. – „Ciclul lui Krebs ilustrat în proverbe și zicale“ (ediția a doua, completată și revizuită).

Ar fi fost frumos să scrie și o lucrare științifică pe tema: „Cuvânt pentru apărarea fecaloterapie“, să se cunoască faptul că nu doar urina are proprietăți curative.

5.

Banzai stătea în picioare, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, vizavi de cabinetul directorului. Intenționa să lămurească cui, unde și cât timp avea să predea. Directorul pălăvrăgea la telefon. Judecând după tonul linguşitor, era nevastă-sa. Yurko s-a gândit că ar fi mai potrivit să aştepte în spatele uşii.

La celălalt capăt al ferestrei stătea o fetișcană care putea fi într-a zecea sau a unsprezecea, nu o frumusețe, dar totuși destul de simpatcă. Ofta de plictiseală ascultând vrăjeala unui băiețandru care se agita pe lângă ea. Acesta zâmbea prostește și povestea o „întâmplare adevărată“, destul de neinteresantă de altfel:

– Ei bine, Andriy și cu mine am pornit chestia aia la ea în casă, știi? Chestia aia care are un fel de bule care se transformă...?

Băiatul se îmbăta cu propriile cuvinte, gata să se sufoce. Întreaga lui atitudine dovedea că, pe de o parte, îi era rușine de ce se întâmplase, dar că, pe de alta, era mândru de aroganța cu care, ca să zicem așa, povestea o asemenea aventură unei *fete*.

– Și în timp ce priveam bulele, *taman atunci intră maică-sa!*

Băiatul saliva, atât de tare îl distra și îl excita povestea.

– Și chiar atunci o bulă a luat forma... ei bine, știi de care, și mama ei... știi tu, forma unui lucru cunoscut...

– O sculă, sau ce? trânti puștoaica, indiferent.

fosta Uniune Sovietică. Este funcțională și astăzi în Ucraina, publicând în primul rând lucrări științifice, istorice și dicționare.

În acea clipă, directorul se arată de după ușă și Banzai nu mai avu ocazia să vadă reacția băiatului. Probabil se prăbușise, rămas fără suflare. Lovit de apoplexie. Cât despre fată, înainte să plece apatică pe coridor, aruncase probabil o privire indiferentă spre corpul lui inert.

Directorul se numea Andriy Yaroslavovytch. Avea un nume de familie despre care ai fi putut spune că este evreiesc – Weissgott – deși omul arăta ca un ucrainean get-beget. Trona în fotoliul lui scump, ca regele hitit Suppiluliuma I, serios și impunător, cu bărbia ridicată. Își strânseseră mâna reciproc. (Yurko observă că domnul Andriy o făcea cu mutra cuiva care strângea în glumă mâna unui băiețel de cinci ani. „Oh, micuțul vrea să se joace de-a oamenii mari? Dă mânuța lui nenea! Arată-i lui nenea pe degete câți anișori ai!“) Domnul Andriy îi propuse domnului Yuriy („Sau poate, pur și simplu, *Yura*?“, întrebă el zâmbind viclean pe sub mustața de motan) să se așeze pe un scăunel ieftin.

Domnul Andriy făcu o pauză lungă, care îl făcu pe Banzai să se simtă stânjenit. El pocni din buze ca și cum îl deranja să explice unui *oarecare neînsemnat* Yura mecanismul filigranat al funcționării liceului. În cele din urmă, domnul Andriy scoase un oftat și începu să vorbească. Se lansă într-o lungă călătorie în timp, pomenind de epoca fondării liceului, amintind că statutul fusese scris prin consultarea statutelor altor licee antediluviene, inclusiv al celui pe care îl frecventase Pușkin. Se referi la problema abordării netradiționale în legătură cu educația elevilor, a metodelor de predare netradiționale; afirmă că aspectul lui, al lui Yura, netradițional, va contribui la un nivel de reușită netradițională și se va potrivi întru totul cu tradițiile netradiționale ale liceului. Menționează cu un tremolo în glas moartea tragică a înaintașului său, dar izbucni imediat într-un râs ușuratic și adăugă că, între noi fie zis, pe de altă parte, era foarte bine, pentru că directorul de mai înainte era alcoolic și suferea de satiriazis. Domnul Andriy își exprimă încă o dată speranța că, până la urmă, Yura se va înțelege atât cu corpul profesoral, cât și cu elevii. După o strângere de mână în semn de la revedere (domnul Andriy zâmbea din nou pe sub

mustață), îi propuse să treacă din când în când pe la el, pe la cabinet, în pauze, ca să bea o cafea cu coniac. Banzai dădu din cap în mod diplomatic și spuse: „Posibil, posibil, chiar foarte posibil“. Apoi se duse să arunce o privire în biroul lui.

6.

Biroul se afla la etajul trei. Lângă el se aflau boxa psihologului și cea a chimistului, domnul Yaroslav. Directorul îi vorbise despre această încăpere atât de patetic și cu o pietate atât de vibrantă, încât Banzai începuse să își imagineze un *Cabinet* cu trei ventilatoare din lemn de mahon sub tavan care diseacă ritmic aerul, un imens birou de abanos, un fotoliu antihemoroidal ultramodern cu mânere și maseur integrat „Fese 1“. Și pe lângă toate acestea, o imensă fereastră panoramică desfășurată pe tot peretele.

Nici nu apucă să descuie ușa, că o și închise la loc și porni să cutreiere holul etajului, mirându-se cum reușise să descuie un dulap încastrat în perete...

Abia după ce parcurse pentru a șasea oară tot etajul trei, inima îi șopti că acel dulap în perete ERA chiar *Cabinetul* lui cu ventilatoare, cu biroul de abanos și cu fereastra panoramică cu sticlă fumurie.

7.

Totuși, micul cabinet avea o fereastră aglomerată la maximum cu diverse tabele și grafice. Avea acolo și o măsuță din placaj lăcuit și o mică bibliotecă ce părea, în comparație cu celelalte obiecte, pur și simplu, gigantică. Banzai întredeschise fereastra, lăsând să intre aerul proaspăt de munte. Geamul dădea direct spre pădure. Dacă te aplecai până la brâu peste fereastră și te uitai la dreapta, puteai vedea fetele din cămin.

Următoarele trei ore Banzai le petrecu rearanjând *cabinetul*.

Capitolul 2

1.

Boxele alăturate erau ocupate de vecinii săi, psihologul și proful de chimie. Ambii se dovediră a fi niște tipi destul de odioși și puțin obișnuiți.

Psihologul era un omuleț bătrân și chel, cu o bărbuță rară și lăptoasă (care semăna cu tata Ștrumf, ceea ce îl amuza teribil pe Banzai). Numele său complet era Dmytro Dmytrovyci Horsa, însă el îi ruga pe toți să îi spună mai simplu, Dima. Până și elevii erau nevoiți să i se adreseze așa, pentru că, pur și simplu, nu reacționa la alt nume. Dima era poreclit pe la spate *Psi-ho-ho-logul*, pentru că râdea atât de ascuțit și sonor, că se auzea distinct *ho-ho-ho*. În boxa ocupată de Dima era agățat pe perete un poster alb-negru cu trupa Beatles, trecând strada pe „zebră” și cu John Lennon descult. „Anul Nou, Myroska «Michelle» și masturbare în baie” – murmură el nostalgic privind posterul. Ori de câte ori Banzai venea la o cafea (oricum ar fi, dar să bei o cafea cu Dima și cu chimistul era mai plăcut decât cu directorul), Dima, în timpul conversației, se apropia cu ceașca în mână de poster și lovea cu unghiile de la două degete picioarele goale ale lui John, spunând: *Acesta este un semn. Un semn foarte important, prietene. Crede-mă pe cuvânt, Banzai, este un semn.* Dima era singurul adult care i se adresa cu Banzai. Mai mult chiar, el (adică

psi-ho-ho-logul) îl întreba mereu când își va face seppuku până la urmă, deși adevărul e că niciodată nu îi explicase ce vrea să însemne.

Tot în biroul lui Dima persista o ușoară aromă picantă de „iarbă“. Era foarte amuzat pentru psiholog să observe elevii care intrau în biroul lui și începeau să adulmece inconștient, apoi să se scuture ca niște câini care simt un miros familiar. În mod special îl distra reacția lui Banzai – acesta nu reușea să ascundă niciodată fiorul care îi străbătea corpul. În astfel de momente, Dima sărea spre el și, dansând în jurul lui, exclama: „Aha!... Aha!“

Domnul Yaroslav, căruia Banzai îi spunea Slavka, era, de asemenea, un tip foarte sucit. Slăbănog, cu părul ca smoala și cu o bărbuță neagră, îmbrăcat cu un sacou cu petice de piele în coate și care în timpul „ferestrelor“, practic, nu scotea nasul din calculator, doar uneori venea să stea lângă posterul cu Paul McCartney. Fața sa era acoperită cu un bronz special de un albastru-cenușiu, datorat calculatorului, iar ochelarii, asemenea copacilor, se măreau în fiecare an cu lentile-inele suplimentare.

Sub tăblia inscripționată „Cabinetul de BIOLOGIE“, Yurko scrisese cu markerul negru al lui Dima, cu majuscule:

БАНЗАЙ!

Ca să fie clar!

2.

Odată cu trecerea timpului și pe parcursul desfășurării anului școlar, Banzai făcea treptat cunoștință cu așa-numitul „colectiv de profesori“.

Îl cunoscuse pe profesorul de limbă și literatură ucraineană, domnul Lisun, care arăta homo get-beget, pe soția acestuia, profesoară de limbă și literatură, doamna Polisunca, care părea o

¹ Joc de litere din alfabetul chirilic și cel latin

lesbiană get-beget. În mod bizar, atunci când erau împreună păreau un cuplu destul de reușit.

Făcuse cunoștință cu Derjyslava Cerevuha, o micuță bătrânică uscățivă, ca o vrabie moartă în mansardă, profesoară de cultură generală. Era căruntă, dar vopsită violet ca Pulcinella. Pe peretele din clasa ei atârna o imensă reproducere foarte frumoasă, ca să nu spunem magnifică. Sub reproducere era scris:

CĂINI ÎN FIORDUL KANGERLUARSUK

Și într-adevăr, doi căței stăteau întinși pe zăpadă și priveau indolenți în depărtare la acel fiord Kangerluarsuk înzăpezit. Doamna Slava își iubea foarte mult cățelușii și spunea că pe acela din stânga îl cheamă Erih, iar pe acela din dreapta, Maria. Odată, Banzai avu imprudența de a-i lăuda colecția de cărți poștale cu clasici și impresionști. Intrând într-un extaz caracteristic colecționarilor înrăiți, doamna Derjyslava confirmă că are acasă exact 3.427 de cărți poștale și niciuna mai puțin, pe care nu le va vinde pentru nimic în lume, nici măcar dacă nu va avea în casă nicio firimitură de pâine sau niciun volum de Erich-Maria Remarque. Aproape în fiecare zi ea îi aducea mape cu cărți poștale și de fiecare dată îi amintea să vină și *mâine*, pentru că va aduce ȘI MAI MULTE cărți poștale noi și cu adevărat rare și doar ei doi în tot liceul pot aprecia adevărata lor valoare. Banzai venea, într-adevăr, a doua zi, răsfoia un alt dosar umflat de cărți poștale, din care se împărștiau peste tot în jur Monet, Toulouse-Lautrec, Degas și Van Gogh. Primea în schimb diferite cărți interesante de citit în timpul liber. Doamna Derjyslava avea un cotoi foarte frumos – un vagabond maidanez negru și slab, care se spune că locuia la liceu dinainte de venirea oamenilor mari de peste munți. Bătrâna profesoară afirma cu toată seriozitatea că uneori, având o bună dispoziție, motanul vorbea. Pe cotoi îl chema Vasyl.

Apropo, doamna Slava îl invita și la ceai cu biscuiți (nu la cafea, pentru că avea tensiune). Banzai era din nou surprins: toată lumea se

invita reciproc atât de insistent, dar încheiau prin a bea în *singurătate propriile băuturi*.

Colegiul se mândrea cu propriul scriitor, proful de geografie. Toate creațiile lui grafomane (printre care și „Gura ei – porți, strălucirea ochilor ei“, „Te părăsesc, draga mea“, hitul sezonului grafoman – „În căutarea unei virgine“– și pamfletul reacționar „Burghezul din peștera Cro-Magnon“) erau semnate de acest impunător domn (conform revistei *Dzvin*: „Probabil cel mai de perspectivă autor accesibil nu numai generației mai în vârstă, îmbogățite deja spiritual, ci și tinerilor“; „kitschmann-ul nr.1 pe teritoriul Galiției și al Lodomeriei“, conform *Pleromei*) cu numele lui: Vitail Hanyghin-Tychynda. Din cauza rotacismului, acesta vorbea ca un unchi din Canada, astfel că toate sunetele „r“ în pronunția acestuia se transformau de la sine în „rrr“.

De altfel, probabil își imagina palavrele pe care le îndruga ca fiind scrise cu alfabet latin, la fel ca vechile ziare ucrainene din epoca poloneză. Dacă mai înainte rotacismul îl deranja, acum, de când cu faima de scriitor, acest detaliu îi oferea un anumit șarm de diasporă. Domnul Vitail avea și înainte un discurs pompos și lingușitor, cum le stă bine celor care poartă demonstrativ cămăși tradiționale și publică în revista *Dzvin*.

– Bună ziua, domnule Yurri. Ce mai faceți, domnule Yurri? Ați avut vise plăcute, domnule Yurri?

La fiecare întrebare nouă adresată de Hanyghin-Tychynda, Banzai era tentat să răspundă: „Nu-i trreaba ta de câine, domnule Vitail“.

În general, era un „colectiv“ foarte pitoresc. Dar era zero în comparație cu acele nefericite și supărate pe toată lumea victime ale avorturilor, pe care nu se știe de ce toată lumea le numea atât de afectuos, elevi.

3.

Înainte de prima sa oră la clasă, Banzai era foarte emoționat, așa cum nu mai fusese de pe timpul sesiunii din anul trei, după care pare-se că toate glandele endocrine legate de emoții au fost atrofiate.

Profesorul de biologie, Inokentii Iarylov, cunoscut în lume drept Kieșa, îi cedase o parte din enoriași (pentru că nu mai avea putere să fecundeze fiecare elev cu bio-cuvintele sale sacre) și stătea acolo, în auditoriu, zâmbind în așteptarea unei distracții de zile mari.

Banzai intră în sala de clasă. Toți se holbau la el. Era de talie mijlocie, cu o frizură scurtă și îngrijită, cu perciuni mici de aceeași culoare închisă ca părul. La fel cum purta Travolta în *Grease*. Un tricou mare și alb cu un cuvânt colorat pe el – **YES** – imprimat în stilul „Mamă, eu pictez!”. O față liniștită de flegmatic. Sub cuvântul YES scria „the new art-rock generation“. Pantaloni lăbărțați, gri, cu buzunare superadânci și unele mai mici, suplimentare, pe genunchi.

– Ei bine, suspină el, plimbându-și privirea de pe o față nemiloasă pe alta, mă numesc Yurko Banzai, puteți să îmi spuneți Yurko.

Într-o abominabilă secundă, Banzai conștientiză că nu mai are ce să spună. Ca și când vocile interioare, în sfârșit, se sufocară în vacuum.

Brusc, o idee prostească îl străfulgeră. Cândva, la clasa lui intrase o tânără profesoară de psiho, care a făcut același truc:

– Iar acum, ridicați-vă pe rând, prezentați-vă și spuneți cu ce vă mândriți în viața voastră... cu ce vă puteți lauda...

Privirea lui Banzai surprinse fața sceptică a biologului și simți un vid în stomac ca în camera de decompresie. O liniște sufocantă expandă în clasă, ca un „Tampax“ într-un vas de toaletă. „Am pus-o, a ieșit un mare rahat“, îi trecu prin cap, când deodată auzi o voce plăcută. Ridică privirea la salvatoarea lui. Era acea fată pe care o văzuse azi într-o stare atât de apatică:

– Mă numesc Darțea Borges și sunt mândră că am citit în întregime King și Vonnegut. Am toată colecția de albume ale lui Jimi Hendrix.

Cineva oftă cu voce tare, iar altcineva murmură: „Iarăși proasta aia“¹.

4.

Apoi elevii deveniră mai vioi, chiar nebunatici. Și fiecare voia să-și spună numele de botez și ce îi place să facă. Banzai încercă să îi memoreze pe toți, cel puțin după nume. Era un ciuvak² care își spunea Andriy Sampliovanyi și care povesti că el juissează de la muzica electronică și „KMFDM“⁴. Altul mărturisi că este mândru că suferise deja o contuzie, fracturi la o coastă, la un picior și la un deget de la mâna dreaptă, și toate acestea după un accident pe scuter, iar acum el nu se teme nici de dracu'. O fată oarecare, pupincuristă până la foliculii părului pubian, destăinui că este mândră că studiază la „Blana de cerb“³ (astfel era denumit aici colegiul) și că va avea un astfel de profesor de biologie. Alt tip, Romko Malayalam, se declară ca adept al mișcării RUN⁴ și spuse că știe să cânte la trompetă. Malayalam era cel mai pletos tip din clasă. Erau și cei care se mândreau că sunt „pațani“⁵, și mai erau și cei care se bucurau de diriginta clasei sau de faptul că știu să cânte la chitară. Banzai părea să fie pe calea cea bună.

După oră, el fusese abordat de câteva fete-periuțe, care l-au întrebat ce temă să pregătească pentru a doua zi, dar Banzai nu își putea lua privirea de la acea Darțea Borges, care stătea singură pe

¹ În limba rusă cu ortografie fonetică, ca marcă a rusofililor

² Tip

³ În colegiu era agățată pe peretele din holul de la intrare o imensă blană de cerb – nota autorului

⁴ RUN – credința națională ucraineană (în ucraineană: Рідна Українська Національна Біпа, Ridna Ukrayinska Natsionalna Vira, cunoscută sub denumirea de RUNVira sau Sylenkoism) este o ramură a credinței native naționale slave (Rodnovery) legată în mod specific de Ucraina. Prima comunitate religioasă RUN a fost fondată în anii 1960 de Lev Sylenko (născut în 1921) în diaspora ucraineană din America de Nord.

⁵ pațani – șmecherași

banca din spate și privea trist pe fereastră. Pentru a nu știu câta oară, în ziua aceea, Banzai se autoacuză de pedofilie.

Când mulțimea de lingăi începuse, ușor-ușor, să se rărească, Yurko îl zări pe Sampliovanyi care se învârtea pe lângă tablă, mozolindu-și degetele și apoi lingându-le. Acesta avea o tunsoare scurtă cu șuvițe roșii cireșii și acel bronz de monitor, deja cunoscut de Banzai.

– Ascultă, Sampliovanyi...

Sampliovanyi ridică ușor capul, în mod evident flatat că fusese remarcat.

– Cum se descifrează KMFDM?

– „Kill Mother Fuckin’ Depeche Mode“, răspunse el, și plecă la cantină să-și mănânce cornul.